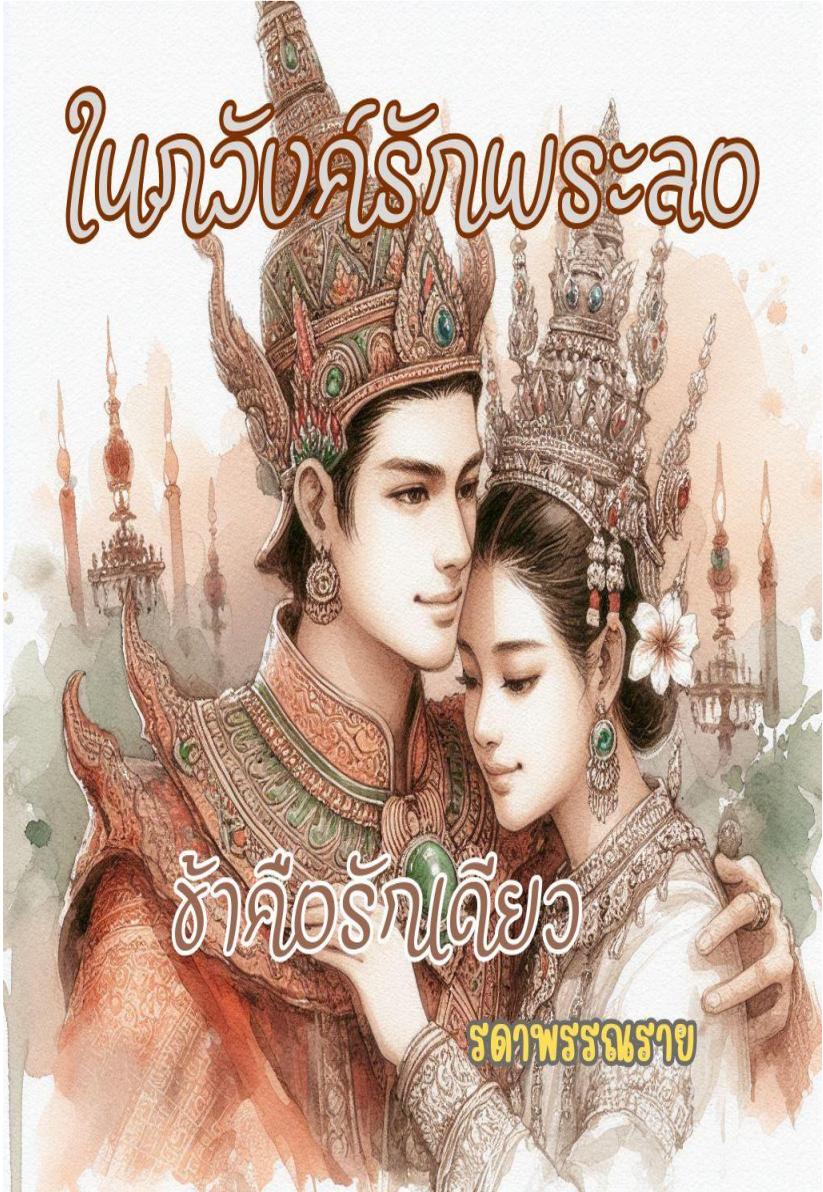

ในพัวบศรัทภพระล๑

ธำค็๑รัทเดี่ยว

ร๑ธำพรธ๑นร๑ย

ในท่วงศ์รักพระองค์

ที่คือรักเดียว

'รสพรรณนราลัย'

คำนำ

ผู้เขียนใช้นามปากกาเรื่องนี้ว่า “รดาพรรณราย” ซึ่งน่าจะเหมาะสมกับนิยายพีเรียดอิงวรรณกรรม เรื่องนี้เป็นแนวโรมานซ์-อีโรติก ตัวละครเอกในตำนานโดยเฉพาะ พระลอ เพื่อนแก้วและแพงทองจะถูกนำมาแก้ไขเพื่อเปลี่ยนชะตากรรมปลดปล่อยให้พ้นวิบากจากกรรมเก่าในอดีต ตัวละครทั้งสามถูกกำหนดให้ต้องว่ายวนอยู่ในอำนาจเสน่ห์จากมนตราจนพากันหลงใหลในรักมายา อันนำไปการเสพกามาที่ผิดทำนองคลองธรรม ที่สร้างควมวิบัติอย่างร้ายแรงจนกลายเป็นโศกนาฏกรรม

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้กำลังใจ รวมทั้งผู้อ่านที่ได้เฝ้าติดตามผลงาน และยังมีผู้ที่กำลังจะเป็นแฟนนิยายของดิฉันต่อไป

ด้วยใจรัก

รดาพรรณราย

เค้าโครงเรื่อง

'ลักษณะวดี' ในภพปัจจุบัน คือสาวน้อยนักออกแบบแฟชั่น เธอย้อนมิติเวลาเพื่อไปแก้ไขวรณกรรมแสนอัชฌา

'พระลอ' กษัตริย์หนุ่มรูปงามถูกมนตรามายาของเพื่อนแก้วและแพงทอง ธิดาแห่งเมืองสรอง เขากำลังเดินทางไปตามหารักมายากับสองนาง ระหว่างขบวนเสด็จ พระลอกำลังพักผ่อนอยู่กลางพนา ลักษณะวดีถูกมิติจักรวาลของกฎแรงดึงดูดระบบควอนตัม ดูดเธอเข้าสู่โลกวรณกรรมด้วยแรงจิตปรารถนาอยากแก้ไขชะตากรรมของทุกตัวละคร

เธอต้องอาศัยพลังจิตมหาศาลต่อสู้กับมนตรา เพื่อเอาชนะฝ่ายของเพื่อนแก้วและแพงทองที่เฝ้าจารีตอันดีงาม ขอให้ปู่เจ้าสมิงพรายทำเสน่ห์ ล่อหลอกพระลอไปหาพวกนางเพื่อเสพสมด้วยต้นหาพากันคะนองรัก

ติดตามว่าลักษณะวดีจะช่วยเซฟพระลอได้ไหม พระลอจะต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่เมืองสรอง... ตามโครงเรื่องเดิมหรือไม่ สุดท้ายลักษณะวดีได้กลับมาภพปัจจุบันได้ไหม

คำโปรย

เพียงในวงศ์ข้า มิมี (จริงเอ๋ย)

ขอข้าเคียงฤดี ยัวเฝ้า

พาสู่เจ้าพาทิ โอนอ่อน (สองเรา)

พบที่รักเพียงเจ้า บ่าได้มองไผ ...

"ลักษณะวดี เจ้าคือผู้ถูกเลือก เป็นผู้เดียวที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมนี้ได้"

ย้อนอดีตสู่ไฉ่กาบรรณกรรม บทพระจอ แฉ่วไผ่!

1

ด้วยเสียงลือเสียงเล่าอ้าง
ท้าวเธอช่างรูปงามหนักหนา
จงสืบรู้ให้ได้ ...นะพินา
ใจสองข้าเพรียกหา...คะนึ่งครวญ

... ..

เสียงนาฬิกาโบราณตั้งพื้นหลังเก่าตรงลานกลางตัวบ้านภายในเรือนไม้ทรงไทย ส่งเสียงดัง

...ตึกตอก ตึกตอก

สะกดให้สาวน้อยรำพึงถึง...คำพูดวันวานของย่าย้อนกลับเข้ามาอยู่ในห้วงสำนึก "หลานเอ๊ย พระลอบเป็นหนุ่มงามทั้งรูปโฉมและคุณธรรม แต่เป็นผู้ชายโชคร้ายที่สุดในแผ่นดิน เขาถูกมนตราชักพาให้ลุ่มหลงจนต้องจบชีวิตอย่างน่าเศร้า..."

ภาพความทรงจำในอดีตผุดโผล่ขึ้นทันใด...

ลักษณะดีในวัยเยาว์นอนหนุนตักย่ามณีได้ดั้นไม้ใหญ่ในสวนหลังบ้าน เสียงของย่าอบอุ่นนุ่มนวล ขณะเล่าเรื่องราวของพระลอบที่นางรักและสงสารจับใจ

ในจังหวะนี้เธอกำลังจรรตปลายปากกานบนแผ่นกระดาษ เริ่มเขียนบันทึกด้วยใจวนเวียนเรื่องนี้

“โอ้...พระลอบ...”

จึงทำให้คำ... คำนี้หลุดจากริมฝีปากของเธอ ขณะปากกาหยุดนิ่งค้างเติ่งกลางอากาศ

ดวงตาของเธอเหม่อลอยออกนอกหน้าต่าง รวากับถูกดึงกลับไปยังวันวานในอดีต
อีกครั้ง

... ..

ลักษณะดีในวัยสิบสามขวบขณะนั้น ตามพลางมองย่าด้วยดวงตาใสวาว

"แล้วทำไมพระลอถึงจำยอมด้วยล่ะคะ" ย่าหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะลูบหัวสาวน้อย

"เพราะมนตราแห่งความรัก มันไม่ใช่สิ่งที่ใครจะต้านทานได้ง่าย ๆ ไล่ลูก คนเรา
เมื่อถูกดึงดูดด้วยรัก ย่อมตกอยู่ในวงศักรักเมามากเกินกว่าจะหลุดพ้น..."

ลักษณะดีจ้องมองหน้าย่าด้วยความสงสัย

"แล้วถ้าหลานเป็นคนเขียนเรื่องนี้ใหม่ หลานจะเขียนให้พระลอไม่ตายได้ไหมล่ะ"

ย่าหัวเราะอีกครั้ง

"ถ้าหลานอยากทำจริง ๆ สักวันหลานอาจได้มีโอกาสเขียนเรื่องนี้ใหม่ก็ได้นะ"

... ..

ในวินาทีนี้ลักษณะดีกำลังถอนหายใจยาว เมื่อความทรงจำเหล่านั้นย้อนกลับมา
เธอจำได้ว่าตั้งแต่เด็กจนโต *วรรณกรรม* ที่ผูกพันกับเธอมากคือ 'พระลอ' เธอสงสัย
ว่าทำไมเรื่องนี้จึงทิ้งรอยแผลฝังลึกในหัวใจได้ถึงเพียงนี้

เธอเหลือบมองหนังสือเล่มโปรดบนโต๊ะ แสงจากโคมไฟส่องกระทบกับตัวอักษรชื่อ
เรื่องพอดีพอดี

'ลิลิตพระลอ...'

เธอเอื้อมมือไปหยิบเล่มขึ้นมาเปิดออก หน้ากระดาษที่ผ่านการพลิกอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่ากลับให้ความรู้สึกแปลกไปในคืนนี้

เสียงของย่ายังดังวนเวียนอยู่ในจิตสำนึก รวากับย่ำเตือนถึงคำพูดในวัยเยาว์ "ถ้าหลานอยากทำจริง ๆ สักวันหลานอาจได้มีโอกาสเขียนเรื่องนี้ใหม่ก็ได้นะ"

... ..

เหตุการณ์ครั้งสำคัญกำลังเปลี่ยนเรื่องราวนี้ไปตลอดกาล...

ลักษณะดีย่อนไปถึงเหตุการณ์หนึ่งซึ่งเปลี่ยนความรู้สึกของเธอมาตลอด วันนั้นเธอยังเรียนอยู่มัธยมปลาย และทั้งชั้นได้รับมอบหมายจากครูให้วิเคราะห์เรื่อง 'พระลอ'

ตรงมุมโต๊ะท้ายสุดของห้องสมุดเป็นมุมพอให้มีสมาธิอยู่บ้าง จากการส่งเสียงพูดคุยของบรรดานักเรียนที่เข้ามาค้นคว้า ใบหน้าของสาวน้อยกำลังก้มลงกวาดสายตาไปตามตัวหนังสือบนหน้ากระดาษของหนังสือเล่มเก่าอย่างใจจดใจจ่อ ในขณะที่รอบตัวเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยของเพื่อน ๆ ที่ไม่ได้สนใจงานตรงหน้าสักเท่าไร

"วดี ทำไมอินขนาดนั้นฮะ...!!!" เพื่อนคนหนึ่งถามขึ้นมา

ลักษณะดีเงยหน้าขึ้นจากหนังสือ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยแววจริงจัง

"เฮ้ย มันไม่ยุติธรรมเลยนะ ทั้งลอลลิดลราช ทั้งเพื่อนแพ่ง...ทุกคนเหมือนถูกจับมัดใส่ในกรงขัง เอาโซ่ชะตามามัดพวกเขาไว้ โห...ใครกันที่มีสิทธิ์กำหนดชีวิตคนอื่นได้แบบนี้!!!"

เพื่อนสาวมองด้วยสายตาสงสัย แต่ไม่ได้ซักไซ้ต่อ ลักษณะวิตกกังวลก็มึนหน้าก้มตาอ่านต่อ ในขณะที่นั่นเอง เธอเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่า...

"ถ้าเธอสามารถเปลี่ยนชะตากรรมได้ เธอจะทำยังไงดีกับเรื่องนี้"

... ..

คืนหนึ่ง จักรวาลลึกลับได้เปลี่ยนชะตากรรมเรื่องนี้!!!

"ทำไม!!! มันไม่ยุติธรรมเลย ทั้งสามคนนั้นต้องตาย เพราะอะไร...ใครกันที่อยู่เบื้องหลัง!!!" เสียงพึมพำของเธอตั้งขึ้นในความเงียบของค่ำคืนนี้

"อำนาจแห่งมนตรา!!!" เสียงคำตอบที่เคยได้ยินจากย่าก้องเข้ามาในมโนสำนึก

เสียงนี้วคาะเป็นจังหวะ แล้วค้างอยู่บนคำ...คำนี้... ลักษณะวดีจ้องหน้ากระดาษที่เปิดค้างอยู่ มันช่างมีมนต์ขลังมัดใจผู้คนได้มากมายขนาดนั้นเชียว

แสงไฟในห้องเริ่มริบหรี่ลง เธอรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งที่มีมองไม่เห็นกำลังแผ่พลังงานออกมา

"ฉันจะเปลี่ยนเรื่องนี้ได้จริงๆ ไหมนะ..." เธอพึมพำถามตนเอง

เหมือนคำถามนี้กำลังถูกอนันตจักรวาลตอบรับเข้าแล้ว!!!

หนังสือเริ่มเปล่งแสงสีทองวับวับจาง ๆ แล้วสะท้อนขึ้นปะทะหน้าสาวน้อย ก่อนที่เธอจะรู้สึกว่าคุณแรงดึงดูดคล้ายมิติควอนตัมพลังงานสูง กำลังดึงเธอหลุดวนอยู่ในหลุมดำมืดมิด จิตกำลังตกเข้าสู่ภวังค์คล้ายกิ่งหลักกิ่งต้น เธอไร้เรี่ยวแรงต่อสู้พยายามดิ้นรนแต่ไร้ผล ร่างกายเหมือนถูกจับยึดไว้แข็งที่อลอยหมุนคว้างจากพื้นสู่กลางอากาศ แล้วถูกเหวี่ยงเข้าไปยังมิติพิศวงแปลกประหลาด...

... ..

เธอหลุดเข้าไปอยู่ในโลกแห่งวรรณกรรม...

เสียงน้ำตกสาดซัดแช่ดังสนั่นกระทบเข้าโสตประสาท ลักษณะวิดีลึ่มตาขึ้นซ้ำ ๆ และพบว่าตนเองไม่ได้อยู่ในมุมของห้องหนังสือที่บ้านอีกต่อไป เธออยู่ในป่าที่ที่เต็มไปด้วยต้นไม้สูงตระหง่านทั่วผืนป่าและยังได้กลิ่นหอมของดินชื้น ๆ ธรรมชาติรอบตัวงดงามราวภาพวาดจิตรกรรมบนฝาผนังภายในโบสถ์วิหารที่เคยเห็น

เกิดอะไรขึ้นกันแน่...คงไม่น่าใช่ภาพฝัน นี่คือภาพจริงใช่ไหม!!!

ลักษณะวิดีลึ่มเหนือบนฝ่ามือตนเอง เธอยังมีชีวิตอยู่ เลือดอุ่น ๆ ภายในร่างกายยังสูบฉีด เสียงหัวใจกำลังเต้นอย่างวิตึก ทุกฟังก์ชันในร่างกายยังทำงานตามหน้าที่เหมือนเดิม เธอมองลงไปยังร่างกายของตนเอง ชูดนอนหลวม ๆ ของเธอได้เปลี่ยนเป็นชุดไทยโบราณสีชาวยุคปลายดินทองสะท้อนแสงแพรวพราว

"นี่มันอะไรกัน..."

เสียงสั้นสะท้อนของเธอทำเอาหัวใจเต้นไม่เป็นลำดับ ครั้นเธอตั้งสติได้ จึงกวาดสายตามองสำรวจไปรอบตัว เสียงหนึ่งยังทำให้ใจเธอเต้นตุบตาม... เป็นเสียงฝีเท้าดังแว่วมาแต่ไกลเป็นระยะๆ และกำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

เธอจึงเหลียวไปมองหาต้นเสียง จึงได้เห็นชายหนุ่มรูปร่างงามสวมเครื่องทรงกษัตริย์สีทองวาวววม กำลึงเดินออกมาจากเงาไม้ในพงป่าเบื้องหน้า เขาก้าวเข้ามาหาเธอ พร้อมกับกลุ่มผู้ติดตามในชุดนักรบ

เธอจำได้ทันทีว่า *ชายหนุ่มผู้นี้คือใคร...!!!*

"พระล่อ..."

แม้เสียงของลักษณะที่ดีจะไม่ดังพอให้ได้ยิน แต่เขากลับหันมาจ้องหน้าสาวน้อยเบื้องหน้า รวากับได้ยินเสียงดังออกมาจากหัวใจของเธอ

คืนแห่งโชคชะตาได้นำพาเขาและเธอมาพบกัน ประหนึ่งมิติจักรวาลแห่งนี้ได้รับรู้แล้วว่า...

เธอจะเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตให้เขาใหม่

ลักษณะดีถูกพาตัวมายังกระโจมพักแรมของพระล่อ เธอยังสับสนและไม่เข้าใจว่าสถานการณ์ใดทำให้เธอมาอยู่ที่นี่ได้

แต่ในจิตใจสำนึกได้สื่อบางอย่างออกมา ทำให้เธอมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์

"ฉันต้องเปลี่ยนแปลงชะตากรรมบางอย่างนี้...ให้จงได้"

ความมืดมิดโรยตัวปกคลุมอยู่ทั่วทั้งคืนป่า แสงเปลวไฟลุกโชนอยู่ในคบไฟโบราณ
ซึ่งปักอยู่รายล้อมนอกกระท่อมเป็นระยะ แสงของมันลอดออกมาเป็นริ้วไหวเด่น
กระทบบ้างกระท่อมเป็นดวงสีเหลืองเล็กๆ

ลักษณะดีถูกจับเข้าไปไว้ในกระท่อมหนึ่ง รอคอยชายหนุ่มรูปร่างมึนหน้าวรรณกรรม
ด้วยใจไหวหวั่น ขณะกำลังเฟื่องสายตามองริ้วเปลวไฟด้วยใจเหม่อลอย เธอได้ยิน
เสียงแว่วในห้วงสำนึกกระซิบแผ่วๆ... ก่อนค่อยเลื่อนหายไปในความมืด

"ลักษณวิ เจ้าคือผู้ถูกเลือก เป็นผู้เดียวที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมนี้ได้!!!"

ครอบครัวอบอุ่นภาคต่อ

2

ลักษณะดีตะลึงขณะหันมาจ้องมองชายหนุ่มรูปงามในวรรณกรรมอันเลื่องชื่อ เขา
แหวกผ้ากระโจมตรงกลางก้าวเข้ามาหาเธออย่างซ้าๆ เสียงฝ่าเท้าที่ชายหนุ่มลงสิ้น

อย่างข้านุ่มนวล ทำให้เธอรู้สึกใจชื้นขึ้นมาทันใด เพราะท่วงท่าสง่างามเช่นนี้หาไม่ได้เลยในยุคนั้นแห่งความรวดเร็วเร่งรีบไร้ลีลาวิจิตรบรรจง

เขาเดินเข้ามา ย่อตัวลงบนตั่งนั่งข้างเตียงของสาวน้อยข้ามมิติ ใบหน้ารูปไข่โหนกแก้มไม่สูงผิวนอกแดงคล้ำเรื่อๆ แนวสุขภาพผิวดีจากอากาศไร้มลพิษในยุคนั้น เธอผลอจ้องหน้าเขานานจนลึ้มเอ๋ยทักทาย

“ลูกอยู่ในอุทรเจ้า ไยอาจหาญมาหาข้าถึงกลางพนา” น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใย เขาตันกายลุกขึ้นขยับเข้ามาใกล้หญิงสาวที่ได้ชื่อว่าเป็นชายา ขณะก้มลงมองใบหน้านวลผ่องของเธออยู่นั้น เขานึกถึงบางอย่างขึ้นมา...

“ข้ายังมีได้ตามได้... เหตุอันใดเจ้าจึงมาตามหาข้าแต่ผู้เดียวเพียงนี้ พลอรักขามีได้ตามมาตลอดสอง แลสนมนางกำนัลเฝ้าแหนเจ้ามิได้มาด้วยดอกฤา”

พระลอเขยคางจับใบหน้าหันซ้ายแลขวา ตรวจดูร่องรอย... ไม่พบรอยแผลหรือรอยหนามเกี่ยวจากแนวพวงไม้ตามเส้นทาง ยังให้สงสัยจนต้องขมวดคิ้วถามซ้ำอีกรอบ “เอ่อ... ข้า... ข้ากังวล กลัวพระองค์จะไม่สบาย” ลักษณะวิตตบตะกุกตะกัก

ชายหนุ่มไม่มีท่าทีสงสัยใบหน้าของเธอเลย โชคดีที่รูปเค้าหน้าของเธอมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงชายาของเขาอยู่พอสมควร

“เพลานั้นที่ข้าแลเห็นเจ้าที่ได้เงาพวงไม้ เจ้าผวาหวั่นข้าด้วยเหตุอันใดดอกฤา” เขานึกถึงตอนที่เผล่ออกมาเห็นเธอ คราแรกให้หวนคิดว่าเธอคงตกใจกลัวถูกเขาตำหนิลงโทษ เพราะได้สั่งห้ามไว้แล้วไม่ให้ติดตามมา เธอกำลังตั้งครรภีอยู่อาจกระทบต่อลูกของเขา

คำกล่าวข้างนั้นไม่น่าเป็นเหตุให้ต้องตามมาถึงที่นี่ เขากำลังจะข้ามฝั่งตรงแม่น้ำ กาลลงในอีกสองถึงสามวันข้างหน้า หนทางยังอีกยาวไกลต้องเดินฝ่าแนวป่าที่บั้น ออกไปอีกหลายร้อยโยชน์

“ข้าจักให้พลวังสกลับแดนสะวง เจ้ามีความมารับทุกข์ ด้วยตัวข้ามีอาจเมตตาเจ้า วดีเจ้ามีคุณต่อข้าหนัก เห็นหัวใจข้า ตัวเจ้านั้นสิเจียนชีพวาย”

“ไม่...เออ มิได้นะ” คำพูดของเธอแสนลำบาก เพราะหัวใจยังไม่เคยรู้จักคำว่า ‘ตรอมใจเพราะสามีไม่รัก’ เธอเห็นใจลักษณะวดีในวรรณกรรมเรื่องนี้ ทั้งรับหน้าที่คุ้ม ท้องลูกของเธอ แล้วยังแทบหัวใจแตกสลายที่สามีตั้งต้นจะออกเดินทางเพื่อไปหานางอื่นซึ่งยังไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

‘ฉันจะเปลี่ยนหัวใจของเขาได้อย่างไรกัน ในเมื่อพระลออถูกอาคมคุณไสยจาก นักรบตเมืองปรีกษ์’

ฤษีเฒ่าผู้นี้ไม่น่าได้ชื่อว่าเป็นพราหมณ์ผู้ทรงศีล เขาได้กระทำบาปกับลักษณะวดี และลูกน้อยในครรภ์ พราภสามีซึ่งเป็นทั้งผู้นำของครอบครัวและผู้ปกครองแห่งแคว้น แคว้นไปให้ถูกลงโทษกระทำร้ายด้วยเพลิงแค้นของเจ้าย่า จนพระลออต้องสิ้นชีพ พร้อมกับบิดาทั้งสองของเมืองนั้น

คำว่า *โหดร้าย* ยังถือว่าน้อยเกินไป กับความรู้สึกลึกซึ้งของลักษณะวดีในภพปัจจุบัน เธอ อ่านวรรณกรรมเรื่องนี้...น้ำตาเป็นเฝอแต่

ต้องเรียกว่า *เหยียดอำมหิต*...อย่างที่สุด กระทำการโดยมิได้ถูกคิดว่าจะเสียหาย ปานใดกับชีวิตของคนคนหนึ่งที่กำลังยังหนุ่มแน่น ยังต้องปกครองไพร่ฟ้า ประชากรราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข

พระลอ... ได้รับการวิจารณ์จากเนื้อหาในบทความจากนักวิชาการ เขาถูกตำหนิในเชิงผู้สาวมัวเมาเรศงาม แต่เบื้องลึกนั้นเล่า... ต้องมองอีกประเด็นว่า เขาถูกกำหนดด้วยชะตากรรมจากการรจนาของผู้ประพันธ์ให้เป็นเยี่ยงนั้น และผู้ถูกกล่าวหาว่าชั่วช้าสามานยที่สุด คงไม่พ้นสองพี่น้องธิดาแสนสวยแห่งเมืองสรอง

‘ฉันจะเอาอะไรไปสู้รบปรบมือกับคาถาอาคมที่แม้แต่มารดาของพระลอได้ประกาศหานักเวททั้งหลายรวมไปถึงเหล่าบรรดาหมอผีทั้งเมือง ให้ช่วยกันหาวิธีถอนเสน่ห์อาคมที่ตาหน้ากันเสกใส่มัดใจพระลอ ก็ยังไม่อาจถอนมนตราประหนึ่งคำสาปเหล่านั้นได้’

ลักษณะดีคิดแล้วให้สะท้อนใจ ครั้นคิดไปถึงความเสี่ยง ไฉนเลยต้องเกรงกลัว ในเมื่อเธอหลุดข้ามมิติเข้ามาขนาดนี้แล้ว... มียิ่งเสี่ยงกว่ากระนั้นหรือ

คำพูดของย่ายังไม่เคยหายไปจากใจของเธอ แม้ท่านจะไม่อยู่แล้วก็ตาม...

“เลือดจากรอบเดือนของผู้หญิง ขุนวิลังคะผู้นำลี้จะ ยังแพ้พ่ายแก่พระนางจามเทวี หากจะถอนอาคมไม่ให้พระลอต้องไปตาย... จำต้องใช้วิธีนี้”

ฉันขอสู้เพื่อพระองค์นะ... แม้ต้องสังเวยพลีร่างในมิตินี้ไปก่อน ก็ไม่เป็นไร ถือว่าฉันได้เข้ามาทำ ‘ภารกิจพิชิตชัยเพื่อพระลอ’

“ข้ายังมีอาจจากพระองค์ไปทีแห่งใดได้ ซายาต้องเฝ้าปกป้องสวามี... มิใช่ดอกรี”

“ข้าแลเห็นใจเจ้า คำหวานรินใสตเยี่ยงนี้ ข้าพึงชอบใจ แม้นเจ้ามิอยากจากข้า ควรอยู่เสียตรงนี้ อีกสามวันข้าจักส่งพลเสนาไปสอดส่องให้เจ้าได้ไปกับข้า”

“ดีเลย... ขายาต้องช่วยรักษาสามี...” พระลอแม่อุกอำนางมนต์เสน่ห์ แต่ยังมีสติให้ใคร่ครวญอยู่บ้าง

เธอกำลังวางแผนปลดปล่อยอำนางมนตราที่ตรึงพระลอให้พอลายลงไปก่อน หากสามารถถ่วงเวลาไม่ให้พระองค์ข้ามฝั่งได้ ฤๅษีเผ่าเจ้าขมึงเวทย์นั้นยังไม่อาจส่งไก่อฟ้าเสกมาล่อหลอกพระองค์ไป

“นี่เล่นส่ง GPS เหมือนเรดาร์นำทางพระองค์ไปถึงจุดหมาย ไม่ต้องให้หลงทิศกันเลย เก่งโคตรๆ เลยนะ ปู่เจ้าสมิงพราย!!!” เธอนึกในใจล้อเลียนด้วยภาษาปัจจุบัน

ลักษณะที่ได้ยินเสียงพระลอเอ่ยกระซิบเบาๆ ... ทำเอาใจเธอวาบหวิว

“คืนนี้ข้าจักนอนกับเจ้าที่กระโจมนี้ อยากพะเน้าพะนอเอาเจ้าด้วยใจคะนึงหาทุกเพลลา”

“มิได้นะ... ข้านอนกรนเสียงดัง” เธอโผล่ออกไปด้วยตกใจ ทำพระลอสายหน้าขำเธอ

“ผิดละ... ข้ามิเคยรู้... เจ้าจ้กร้องโร่ดังว่า หากแต่เจ้ากับข้าร่วมอภิรมย์กัน” เธออายหน้าแดงเมื่อได้ยินเช่นนี้ ขนาดเพ็งเจอกันครั้งแรก เธอได้รับฟังคำเอ่ยวาจาเลิฟซีน 18+ ให้แล้ว เธอนึกไปถึงเพลงพระลอที่ว่าศึกรบนั้นยิ่งใหญ่ ศึกรักก็มีได้ยิ่งหย่อนไปกว่าเลย

ชายหนุ่มรูปงามลุกขึ้นจัดวางที่นอนให้เรียบร้อย แล้วค่อยบรรจงอุ้มสวามน้อยไปวางลงบนหมอนนุ่มนวลใบโต ที่สามารถรับศีรษะของคนทั้งสองได้ ขณะนอนหลับร่วมกันอยู่บนตั่งนอนนี้

“ฟังเก็บเสียงเจ้าไฉน ข้า พลวงแลทหารเวรจักษ์รู้ว่าข้าเอาเจ้าด้วยสมใจ...เยี่ยงนี้”
ลักษณะวดีเริ่มใจไม่อยู่กับตัว เธอหมุนตัวกระสับกระส่ายไปมาอย่างไม่เป็นสุข

ชายหนุ่มรูปงามกำลังจะ X กับสาวไม่เคยมีคู่รักมาก่อน แล้วคนโบราณเขาทำอะไร
กันบ้างละเนี่ย เธอกำลังคิดวนเวียนจนหน้าปวดหัว

“ไม่ได้...นะเจ้าคะ”

“เจ้าจักผลักใส่ข้าไปเยี่ยงไร ข้าคือผัวเจ้า”

“ลูก...นะ เจ้าคะ”

“ข้าแล้วว่า เจ้ามาหาด้วยกำหนด มิใช่ฤา” พระลอเจ้าขา... บทรักไม่เบาจริงๆ ลักษณะ
วดีคนที่อยู่ในวังนั้นคงต้องรับบทหนักน้อยแค่ไหนกัน

“ยามนี้ข้าอยากหลับละ รอข้าวันพรุ่งนี้เจ้าคะ” พระลอทำหน้าที่เหมือนกำลังสงสัย
อะไรบางอย่าง

“วาจาและกิริยาเจ้า... ผิดไป เจ้าผิดสำแดงแพศรรมฤา” พระลอปปล่อยเธอออกจาก
อ้อมกอด จับคางให้หันหน้าไปที่พระองค์เพื่อตรวจดูความผิดปกติ

“เจ้านอนเถิดหนา... ลูกจักอยากหลับกับเจ้า” สิ้นประโยคนี้ เธอชะงักหน้าไป
มองเห็นพระลอหลับตาเสียบอยู่ตรงอีกมุมของหมอนใบใหญ่

สาวน้อยถอนหายใจยาว...

“โชคดี...ที่เอาลูกมาอ้างได้ แต่ตอนต่อไปคงได้มีแน่” เธอนึกขำอยู่ในใจหากต้อง
เตรียมรับมือ

สาวน้อยอารมณ์ดี นึกอยากเล่นสนุก ... ไม่มีภูเกิลให้ค้นหาทำต่างๆ เลย
โทรศัพท์มือถือถือไม่ได้ข้ามมิติตามมาด้วย

‘เฮ้อ... รอนายน่าละกัน ฉันทามสิ รอโย... ตอนต่อไปเดี๋ยวกี้รู้’

ไซวรี้

3

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล่าพลอารักขาของพระล่อ กำลังเตรียมเสบียงเพื่อถวายพระกระยาหารแด่ท้าวเธอและพระนางลักษณวดี

ลักษณวดีลึบสมองนึกแต่งร้ายในใจ เลยคิดถึงสำนวนของย่าว่า ‘มีดยิ่งลับยิ่งคม’

‘หอมกลิ่นพัดไซโยมา พาให้หวนคะนึง ถึงบ้านยามรุ่งสาง ครัวข้างโต๊ะข้าววาย ข้างกายยังป่าลูกไซริ้ ขอไปส่องดูให้ รู้ว่าอะไร’

สมองยามเข้าโล่งปลอดโปร่งแล้ว เธอจึงนึกอยากออกไปดูเหล่าข้าบริวารของพระล่อ เพื่อจะคิดหาทางออกให้ตนเองได้

เธออาศัยกลเม็ดเพียงแค่อธิบายผ้าขาวผืนโตข้างตั่งนอนคลุมโปง แล้วค่อยย่องด้วยปลายเท้าให้เบาที่สุด ไม่ให้คนที่ยังหลับไหลอยู่บนตั่งนอนรู้สึกได้ เมื่อที่นอนยุคโบราณแข็งไม่นุ่มเหมือนปัจจุบัน คนร่างบอบบางเช่นเธอจึงไถลตัวเบาๆ ราวล่องหนออกมา แม้สมัยที่ย่ามณียังมีชีวิตอยู่ยังแอบดึงหลานสาวคนนี้ว่าชอบหายตัว

นางกำนัลรูปร่างหนาสามคนกำลังช่วยกันปรุงอาหารชุดสมุนไพรรักษาโรคเม้มโตอบพองอยู่ในหม้อ หอมจตุรพักตรพิมานคล้ายข้าวกระยาทิพย์ พวกนางกำลังคนข้าวในหม้อกับน้ำสีข้าวขุ่นเหมือนกะทิ มีถั่วงาถูกโรยลงไปกวนให้เข้ากัน

“จะถวายพระองค์เพลลาโต ข้าจักนำไปเอง” ลักษณะวดีถามเหล่านางกำนัล

“สองโมงเสวย...พระชายาลืมดอกฤา” เธอขมวดคิ้วกับคำนี้ นึกไปถึงยามณีเคยบอกให้กินข้าวก่อนโมงเช้า ทุกครั้งเพื่อไม่ให้สับสน ในสมองจึงเป็นเลข 7 เสมอเมื่อได้ยินคำนี้ แล้วในเมื่อไม่มีนาฬิกาในยุคนี้ เธอจะรู้ได้อย่างไร...

ลักษณะวดีเลื้อยไปเห็นไม้ตั้งค้ำอยู่ใกล้กับเพิงครัว จึงเห็นว่ามิแสงอาทิตย์ตกลงลำไม้ไผ่เป็นเงา เธอได้ยินสามนางกำลังคุยกันแล้วมองไปยังไม้ไผ่ซึ่งถูกเรียกว่า ‘ไม้รวก

“หมู่สูเจ้า ไผ่รู้จักข้าวถัก” ลักษณะวดีเริ่มชักไข่ เธอนึกถึง ข้าวถักทอพระเจ้า น่าจะลองเอามาใช้ถอนเส้นหมันตราที่รัดรั้งใจพระลอได้

เธอเคยได้ยินถึงความศักดิ์สิทธิ์ของข้าวที่ใช้ในพิธีกรรมหลายอย่างมาตั้งแต่สมัยโบราณ และสิ่งนี้น่าจะนำมาเป็นหนึ่งใน ‘ไสยวิธี’

“ยายมด ดำดิน เพ็ญอยู่ป่าไกล ข้าจักไปฮ้องนางมาเฝ้า” นางกำนัลหนึ่งในสามนางที่ออกไปหาพลารักขานายหนึ่งแล้วกระซิบกันอยู่สักพัก ได้ความว่าจะส่งสองพลออกเวรไปนำตัวยายเฒ่ามาเข้าเฝ้า

ลักษณะวดีสั่งให้ทุกคนเก็บเป็นความลับห้ามแพร่งพราย เธอยังไม่อยากจะให้พระลอไหวตัว คนซึ่งถูกมนต์เสน่ห์ ย่าเคยเล่าให้ฟังว่า จะมีอำนาจลึกลับคอยต้านทานแฝงอยู่ในดวงจิต และจะหาช่องทางทำลายการแก้มนต์ดำ ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับอาคมของปู่เจ้าสมิงพรายที่เธอเคยอ่านเรื่องราวจากในเล่มให้ย่าฟัง

หลายต่อหลายครั้งที่ปู่เจ้าสมิงพรายใช้อาคม มนต์ร์กฤตिया มัดใจพระลอให้ออกจากเวียงวังให้จงได้ แม้พระราชมารดานานาบุญเหลือยังมีอาจทัดทาน ไฉนเลยเธอซึ่งมาจากภพปัจจุบันจะกระทำกรไต่ได้เล่า

พระลอทรงตอบพระราชมารดาอย่างยอมรับชะตา วรรคทองนี้ยามณีให้เธออ่านให้ฟังหลายรอบ ทำเอาเธอน้ำตาซึม...

สิ่งใดในโลกล้วน	อนิจจัง
คงแต่บาปบุญยัง	เที่ยงแท้
คือเงาติดตัวตรึง	ตรึงแน่น อยู่หนา
ตามแต่บาปบุญแล้ว	ก่อเกื้อรักษาฯ (ลิลิตพระลอ)

อาคมกฤตिया ที่ปู่เจ้าสมิงพรายเร่งใส่มาจนสองชั้นแล้ว เคยถูกแก้ด้วยหมอลออาคมอย่าง ปู่เจ้าสิทธิไชย ยังมีอาจคลายได้ และเทพอารักษ์พระเสื้อเมืองสรวงยังถูกกองทัพเทพอสรูอารักษ์ ที่ปู่เจ้าสมิงพรายปล่อยจากเมืองสรวงออกมาฟาดฟันย่อยยับแตกกระเจิงทิ้งเมืองกันไปหมดสิ้น

ไม่เพียงเท่านั้นพระลวยังถูก หมากเสกเป็นแมลงงู หรือยุคโบราณเรียกว่า สลาเหินบินมาเข้าพานหมาก แล้วพระลอได้เสวยยิ่งเต็มเสน่ห์ซ้ำเข้าไปอีก

“อย่าว่าแต่หมอลอคุณไสยวิเศษเลอเลิศเพียงใดเลย แม้แต่เหล่าเทพเทวายังมีอาจทันทนแรงส่งถึงเพียงนี้ของฝ่ายนั้น” ลักษณะวดีนี้ก็แล้วสะท้อนใจ ถอนหายใจยาวมาก

ลักษณะดีที่เคยได้อ่านบทความผ่านตาหลายชิ้นเกี่ยวกับเรื่องของพระลอ เมื่อต้องหาวิธีแก้อาคมก็จำเป็นต้องจัดหามันทุกกลเม็ด...

ด้วยอาชีพนักออกแบบแฟชั่นอิสระ มีอยู่ครั้งหนึ่งเธอได้เดินทางไปออกแบบอาภรณ์ให้ผู้เข้าประกวดเวทีนางสาวอาภรณ์ลาว เธอจึงได้รับรู้เรื่องหนึ่งที่ยังฝังใจอยู่ไม่เคยลืม...

“พระลออ เป็นเชื้อแก่นจากแมนสรวงเบื้องบน... เมืองเพ็ญอยู่ที่ เซาวาแดนฟ้า”
นางสาวลาวอธิบายให้ฟังเท่านี้ กว่าจะเข้าใจได้ลักษณะดีต้องกลับมาค้นหา ที่แท้พระลออ ในภาษาของเธอ คือ พระลอ มาจากคำเขมร เมืองเซาวาคือชื่อเดิมของหลวงพระบาง แปลว่า เมืองฟ้าแก่นหลวง

เมืองสรวงของสองนางเพื่อนแพงอยู่ฝั่งตรงกันข้ามเป็นดินแดนแถบล้านนา คือถิ่นฐานเดิมของชาวลัวะ หรือละว้า ในตระกูลมอญเขมร

ยามถนึเฝ้าว่าพวกลัวะมีศาสตร์ลึกลับอาคมแก่กล้า เจ้าแห่งลัวะ ชุนวิลังคะ เชื้อสายเขมร นั้นขนาดพุ่งหอกด้วยอาคมจากดอยสุเทพมาตกหน้าเมืองหริภุญไชยของพระนางจามเทวี แต่แล้วก็ถูกพระนางทำลายอาคมคุณไสยด้วยโลหิตจากรอบเดือน

ลักษณะดีจดจำตำนานนี้มาตลอด ยุทธวิธีนี้ต้องนำมาดั่งอาวุธรพีแก้ล้าปู่เจ้าสมิงพราย วิธีแก้แบบพราหมณ์ของปู่เจ้าสิทธิไชยใช้ไม่ได้ผล แต่หากนำวิธีนี้มาลองใช้ดูก็ไม่อาจแน่ใจได้ เพราะยังไม่มีใครเคยบอกว่าใช้ได้ผลจริง เพียงแต่เล่าลือกันอยู่ในตำนาน

“เอาเถอะ ขนาดอคคมของขุนวิลังคะ ยังแพ้ออบเดือน ไยจะลองดูมิได้เขี้ยวหรือ”
เธอพิมพ์่าและตัดสินใจอย่างแน่วแน่

เธอจะไม่ยอมให้พระลอแพ้อายต่อโชคชะตา ทะลุมิติมาแล้วต้องเอาให้ถึงที่สุด เธอ
นึกว่า ฝ่ายนั้นใช้เล่ห์อาคมมา ก็ต้องแก้ด้วยคุณไสยแบบตาต่อตา...ฟันต่อฟัน

“มนต์ดำแรงมา ทำพระลอช้ำหน้าคัล้าสลด หลงใหลมัวเมาขนาดนี้ น่าสงสารชชชชช
ตัวจริง ฉันทันตัวปลอม ยังไงก็ไม่ยอมแรงให้อยู่แล้ว ไม่มีลูกในท้องให้หวังใยดอกนะ
ปู่เจ้าสมิงพราย...เจ้าขา” เธอกล่าวเหยี่ยฟ้าทำดิน ไม่เกรงกลัวหน้าไหน ในเมื่อ
นักพรตจอมขมังเวทคนนี้ทำบาปหนักหนาได้ ไยตัวเธอต้องกลัวต่อบาปนี้ด้วยเล่า

*'Mission นี้เพื่อพิทักษ์ท้าว ธิราชเจ้า...ก่อเกิดคุณธรรม' นี่คือการกิจสะสมแต่บุญ
ของเธอ แม้ต้องเกิดบาปมัวหมองด้วยต่อผู้กับฤทธิเดชของฤษีเฒ่า จนถึงสิ้นชื่อ...*

ต่อให้ปู่เจ้ารู้ถึงชะตากรรมว่า สองนางและพระลอจักถึงวิบากด้วยบุญกรรมให้
เป็นไป แต่สำหรับลักษณวิดี...

นี่คือ ผลแห่งวิบากใหม่ที่สร้างกรรมหนักให้กับจอมเฒ่าขมังเวทละ...หนา

เจ้านางลักษณวิดี ซายาแห่งองค์ท้าวเธอ คงจำให้ปางขาดใจเพียงไหน ที่หัดทาน
แล้วธิราชเจ้ายังคงเสด็จมาหาสองนางให้จงได้

“มันน่าเหลือเกิน บาปกรรมจากอคคมเสน่ห์หา ...หลายกรรม หลายวาระ ในทางโลก
ถ้าถูกนำมาขึ้นศาลได้ ต้องถูกประหารชีวิต แต่ในทางธรรมน่าจะถูกวิบากนี้เล่นงาน

กลับด้วยเธอ... ลักษณะวดีนี่แหละ!!!” น้ำเสียงที่เปล่งออกมาต่อหน้าเทพาอารักษ์ท่ามกลางผืนป่าแห่งนี้

เธอจะยอมให้ความไม่เป็นธรรมนี้ต้องดำเนินต่อไป จนถึงขั้นพระลอบต้องไปติดกับและถูกสังเวยด้วยความแค้นของฝ่ายนั้น ซึ่งสองนางนั้นได้กลายเป็นนกต่อโดยไม่รู้ตัว จากผลแห่งความใคร่ต้องการสนองตัณหาคะนองรักของตนเอง

เธอสะดุ้งเมื่อเห็นพระลอบแหวกกระโจมออกมา กำลังกวาดสายตามองหาไปทั่ว แล้วจ้องตรงมาที่เพิงลานครัว เห็นเธอกำลังดูการปรุงอาหารของเหล่าข้านาง กษัตริย์รูปงามจึงก้าวเยื้องย่างตรงมาอย่างช้าๆ แล้วกางแขนโอบเอวบางของสาวร่างน้อย

“วดี ... โยมิรอข้าตื่น ข้าจักให้เจ้าแลของที่ข้ารัก” เขาทำเอาเธอสงสัย

“เอ่อ... ข้านอนไม่หลับ” เธอตอบไปอย่างนั้น จะว่ามดเท็จแก้ตัวก็ได้

“ที่นอนคงมีเทียมเวียงวัง มาถึงนี่แล้ว มีอาจแม่นยำหาเอาตามแต่ใจได้” วาจาของเขาน่ารักน่าใคร่เหลือเกิน คำหวานเช่นนี้หากได้พบสองนาง คงทำให้ทั้งสองแทบขาดใจตายด้วยความคมคายเยี่ยงนี้

หลังจากที่พระลอบพาเธอเดินกลับเข้าไปในกระโจม เธอถูกนำมานั่งบนตั่งนอนรอให้เขานำเอาบางอย่างมาแสดง

“คือสิ่งใดฤา เจ้าคะ” เธอมองไม่ออกกว่าของที่นำออกมาให้ดูนั้น คล้ายอะไรบางอย่างซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน

“เจ้าลืมดอกฤา... ปิ่นทองปักผมให้ข้าไว้ ยามค่ำคืนถึงเจ้า” เขายื่นออกมาให้เธอ

“จะให้เข้ามาดู... เพ้อ!!!” เธอลืมตัวโพล่งออกไป ตกใจไปไม่ถูกด้วยไม่รู้ที่มาของเรื่องราว

“จ๊กคีนี่ให้เจ้ายามนี่ เกล้ามวยเถิด ข้าพึ่งใจแลชอบมวยบนหัวเจ้า”

ลักษณะดีไปไม่เป็น เธอไม่เคยเกล้ามวย ปล่อยผมยาวมาตลอด ด้วยมิใช่วิสัยของหญิงสาวในปัจจุบัน ยกเว้นแต่มีการแสดงระบำรำฟ้อนตามงานต่างๆ

“มิได้พื่อนเฟื่องเรื่องร้าย...” เธอโพล่งออกไปด้วยคำสวยหู นึกไม่ออกว่าไปหาคำเช่นนี้มาจากไหน

พระลอดอกใจที่เธอส่งเสียงดังเหมือนไม่พอใจต่อพระองค์

“ปิ่นรักของเจ้า เทียมเทือกแท้ มิปานไผ่”

ทันใดนั้นทั้งสองหันไปมองตรงปากกระโจิม ลักษณะดีมองเห็นพลอรักขานายหนึ่งกำลังนั่งหมอบอยู่ตรงนั้น

“ขวัญแก้ว จ๊กหาข้าฤา”

“มิได้พระเจ้าข้า ทูลเชิญพระชายา เจ้านางเสด็จหน้าลานข้างกระโจิมประทับของพระองค์...”

“เจ้าข้า... พระชยาจกให้ข้าทำขึ้นถวายเจ้าแถนหลวงที่พิธิโต” ยายมดเฒ่านี้เข้าใจ
ตอบ นางคงมีจิตสัมผัสพิเศษว่า ลักษณะนิสัยคนนี้ไม่ใช่คนเดียวกับที่อยู่ในวัง

นางเขยิบเข้ามาหมอบอยู่แทบเท้าเธอ แล้วกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นอีกทั้งตัว
สั่นเทิ้ม ทุกเซลล์บนผิวเหี่ยวยุ่นกำลังเต็นระริก

“อย่ากลัว... ข้ามาดี มาช่วยพระองค์” เธอก้มลงไปกระซิบเบาๆ

“ข้ามีอาจต่อกร ... ปู่เจ้าได้ พระชยาจกตรองนา ข้าเกรงพระชยาจก...” ยายเฒ่า
ส่ายหัวไปมา น้ำตาหยดลงตรงใกล้ฝ่าเท้าเธอ

“จกให้ข้าทำอันใด เจ้ามีแผนช่วยข้าไหม” น้ำเสียงดุของลักษณะนิสัยยิ่งทำแม่เฒ่าตัว
สั่นขึ้นไปอีก

“พระนางเจ้า... มาจากภพอันไกลโพ้น ข้าแลว่าพิษสงของพระนางจักมีอาจต่อกรปู่
เจ้า จิตที่แรงกล้าของเพิ่นยังป้ามีไผ่แก้มันต์เส่นหาได้”

“วันพรุ่งนี้ ธิราชเจ้าจกเสด็จสำรวจคงกับหมู่พลอารักขา เจ้าทำข้าวถักมาให้ข้า”
ลักษณะดีลดเสียงลง เธอไม่ยอมให้พลอารักขาเวรยามอยู่ที่บริเวณสงสัยว่า แม่
เฒ่ากับเธอมีลับลมคมใน

เธอสนทนากับยายเฒ่าได้ไม่นานนัก นายแก้วขวัญคนสนิทของพระลอคลานเข้ามา
หมอบอยู่ด้านหลังหญิงชรา

“พระชยา... ฐ รับสั่งให้ข้าทูลเชิญเสด็จกลับที่ประทับ พระเจ้าข้า”

ลักษณะดีพยักหน้าให้ยายเฒ่า จ้องแหวตาโดยสังขารจิตว่า พรุ่งนี้ให้มาตามที่นัด
หมายคือ เฝิงประทับสำราญแห่งนี้ ยายเฒ่าเข้าใจถึงความนัย นางต้องนำอุปกรณ์
ทุกอย่างมาให้เธอเห็นว่า พร้อมที่จะใช้เป็นอาวุธปะทะกับปู่เจ้าได้ใหม่

“จงจำให้ดี เจ้าต้องนำทุกอย่างมาให้ข้าสำรวจก่อน” น้ำเสียงของหญิงสาวเริ่มดูอย่างลึมตัว หรือเพราะว่าสถานการณ์บีบบังคับหัวใจทุกวินาที

ภารกิจเสี่ยงอันตรายนี้อาจทำให้เธอเอาชีวิตรอดได้ในภพอื่นรอคอย...ก็ไม่ได้ จึงส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป เธอรู้ว่าลักษณะดีของพระลอบในวรรณกรรมเป็นชายาที่ต้องตามใจสวามี แม้ในอกจะหมองไหม้เพียงใด หากพระองค์ต้องการออกจากวังเพื่อไปตามหาหัวใจที่เรียกร้อง ถึงขนาดไม่เป็นอันหลับตาได้เพียงนี้ นางก็มีอาญาถูกกล่าวโทษขึ้นมาเป็น *ชายาจอมมารร้าย* เข้าคอยขัดขวางพระองค์นี่คือผู้หญิงในยุคโบราณซึ่งเป็นได้แค่ *รอยเท้าติดตาม* เท่านั้น มิใช่ก้าวเท้าออกมาเดินเคียงคู่เพื่อพิทักษ์ปกป้องให้กัน

ลักษณะดีมองหันหลังกลับไปเพิงประทับสำราญนั้นอีกครั้งก่อนจะก้าวออกไปอย่างเร่งรีบ วิสัยของเธอที่ไม่ใช่ผู้หญิงแบบฉบับโบราณ ทำให้ทุกคนที่อยู่ในขบวนเสด็จมองเธอด้วยสายตาสงสัย...

ครั้นเธอแหวกผ้ากระโจมเข้าไป พระลอบกำลังนั่งอยู่บนตั่งข้างที่นอน เขากำลังยกคันห่องอันน้อยขึ้นมา... เป็นลักษณะเหมือนเหล็กสังกะสีมันวาว สามารถมองสะท้อนเงาของตนเองได้ทั้งสองด้าน

“จงมานั่งข้างข้า... จักเอาปืนทองปักมวยให้เจ้า” พระองค์คะยั้นคะยอเธอ จับไหล่เหยียดแขนยื่นรับจุมพิตแก้มซ้ายขวา ลักษณะดีหน้าแดงเขินอาย

“วดี... เจ้ามีลูกให้ข้าแล้ว อันใดต้องเอียงอาย ยามหนึ่งข้าขอสูสมเอาภิรมย์เจ้าหนา” คำพูดได้ร่วมมะลูลี้อีกแล้ว เธอรู้สึกหัวใจเหลือเกิน จะบายเบี่ยงอย่างไรดีหนอ ถ้าไม่ให้พระองค์ได้ปลดปล่อย คงต้องคลั่งจนอกแตกแน่ เพราะด้วยมนต์กฤตยาของปู่

เจ้าสมิงพรายนั้นถูกปล่อยออกมาช้าแล้วช้าเล่า ไม่มีใครหน้าไหนแก่เสนาหาใครคะ
คะนั่งหาแสนรัญจนเช่นนี้ได้

“กรรม...เจ้าข้า พระองค์จักสู่สมเอาตอนเช้ามีฤกษ์ในครุภี มิผิดฟ้าผิดผีดอกรี” เธอ
โพล่งด้วยตกใจ ไม่รู้จะหาข้ออ้างอันใด

“ข้ามีกรรมบถ...กามสูตรนี้ ช่วยบำรุงเจ้าแลลูก”

“ฮ่า... เยี่ยงนั้น” เธอตกใจผลลพุดอะไรที่ทำให้ชายหนุ่มเบื่องหน้าจ้องมองใบหน้า
เธอหลบสายตาทันใด กลัวว่าอาจถูกจับพิรุณได้

“วดี... เจ้ากับข้าได้ร่วมกรรมบถทางหลัง เจ้าลืมแล้วฤ” เธอฟังคำพูดอันแสนหวาน
หวานเสน่ห์เร้าใจถึงเพียงนี้

เขาคงเกิดกำหนดให้เธอบำบัดความใคร่แทนสองนางไปพลาง ก่อนจะเดินทางไปถึง
เมืองนั้น เธอเป็นสาวน้อยที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน จะให้เธอทำอะไร
คนเราไม่เคยมีความรักให้กันมาก่อน ต่อมาความใคร่จะเกิดขึ้นทันทีเหมือนกดสวิทช์
คงไม่ใช่

วิธีของคนโบราณดูจะเดียวกับยุคปัจจุบัน คือมอมเหล้าให้เมามาย แต่พระลอไม่น่า
ใช้ชายหนุ่มที่ไร้สุราคลั่งนารีมาก่อน เธอคิดแล้วถอนหายใจยาวมาก... เหมือนภูเขา
ทับอก พระองค์ทั้งรูปโฉมงดงามทั้งกอบปรด้วยคุณธรรมสมกับเป็นกษัตริย์อันเลื่อง
ลือขจรไปไกลหลายแคว้นแคว้น

เธอคิดแผนแล้วรีบเสนอพระองค์ทันใด...

“ข้าขอพระองค์ดื่มเมรัยสักสองสามจอก...คงภิรมย์ด้วยทรงสำราญกับข้ายิ่งนัก”

เธอกระอักกระอ่วนแทบหาคำไม่ถูก นี่กวางจนจนสมองสับสน

“กระไรหนอ เจ้ามิใคร่กำหนดดอกฤา” เธอนึกในใจ ไร...โธ ภารกิจสำคัญของฉันคือ ช่วยลบมนต์เสน่ห์ออกไปให้หมด ไม่ใช่ทะเลลุมิตีมานอนด้วย ทั้งคืนนี้จะให้พระองค์นอนด้วย จะเอาสมองไปคิดแผนกับยายมดดำดินได้หรือกระ...

ความเงิบระหว่างเขาและเธอเกิดช่องว่างขึ้นมาทันที เมื่อพระลอถูกขึ้นเดินเปิดผ้ากระโจมก้าวออกไปโดยไม่กล่าวอะไรอีกเลย

“ตายละ พระองค์จะโกรธเราไหมนี่ ออกไปถามนายแก้วขวัญนั่นไหม ยายมดดำดินทำอะไรให้เขาสงสัยหรือไม่” เธอพึมพำกับตัวเอง

เธอถูกขึ้นเดินไปเดินมาแล้วกลับมา นั่งจมจ่อมกับความคิดหาทางออกสำหรับคำคืบนี้ ที่อาจนำไปสู่การสังหารระหว่างอิราชท้าวแห่งเมืองสรวงกับเธอ ลักษณะคดีคนนี้... คือสาวที่ยังไม่เคยถูกใครแตะเนื้อต้องตัวมาก่อน

ระหว่างนั้นเธอพริ้วภาวนาต่อฟ้าดินในภพย้อนรอย หากมีเจ้าแถนหลวงบนฟ้าขอให้พระองค์ทำตามที่เธอขอร้อง...

ไม่นานพระลอแหวกผ้ากระโจมกลับเข้ามาอีกครั้ง

“ข้ายกมาทั้งไห... ยามสองข้าจะให้เจ้ากำหนดสู่สมกับข้า วดีเจ้าคือคู่บุญข้า” พระองค์ปากหวานไม่พอยังเข้ามาจุมพิตตรงริมฝีปากเนิ่นนาน ทำเธอใจสั่นกระตุกแรงมาก

ในที่สุดยามหนึ่งล่วงถึงยามสอง พระองค์เมามายจนหลับไหลไปกับความใคร่ที่เรียกหาสองนางแทนชื่อเธอ...

“ให้ได้อย่างนี้สิ อยู่กับเราแท้ๆ กลับกลายเป็นขานชื่อ เพื่อนแพ่ง” แม้ว่าเขาจะไม่ได้
สู่สมตามปรารถนา แต่ทำหัวใจของเธอวาบหวืออยู่ไม่น้อย

รุ่งสางฟ้าสลับเธอค่อยคว่ำหน้าลงกับที่นอนแล้วไหลตัวลงจากตั่งนอนให้เบาที่สุด
จากนั้นจึงแหวกผ้ากระโจมออกมองว่า มีใครข้างนอกไหม เธอจะออกไปพบหญิง
ชราคนเมื่อวานตามนัดหมาย

ยายมดดำดินโผล่ออกมาจากทางใดไม่รู้ได้ กำลังหมอบหน้าอยู่แทบเท้าเธอ จากนั้น
นางขออนุญาตจับข้อมือเธอแล้วพาหายวิบออกจากสถานที่แห่งนี้ไปยังที่อีกแห่ง
หนึ่ง

“พระชายา บ่าต้องยื่น ข้าจักนำไปสอง ข้าวถัก ข้าทำขึ้นถวายเจ้าแถนหลวง ให้ข้า
ช่วยรักษาทำวพันมนตรา บ่ามีภัยตกต้องพระชายา...เจ้าข้า”

ณ ที่แห่งนี้คล้ายถ้ำบำเพ็ญของยายเฒ่าดำดิน นางมีคาถาหายตัวแน่นอน เพราะ
ชั่วพริบตาเดียวเธอเห็นพงป่าผิดไปจากที่เดิม เหมือนกดสวิตช์ใหม่แมชชีนแค่ชั่วลัด
นิ้วมือเท่านั้นเธอกับนางก็มาโผล่ยังที่แห่งนี้

“ยายมด เจ้ามีฤทธิ์เสกเป่าดอกฤา”

“เจ้าข้า คาถาบดบังกำแพง” นางตอบเธอ พร้อมยิ้มให้

“ฮะ... ข้าไม่เคยรู้มาก่อน เจ้าทำอันใด ต้องให้ข้ารู้แน่” เธอส่งเสียงกำชับ

“แค่บังตา บ่าให้ไผแล...ว่าพระนางอยู่กับข้า เจ้าข้า” เสียงแหบของนางตอบขณะ
กระแอมเบาๆ

“ที่นี่คือเมืองของเจ้าดอกกริ” เธอถามมองไปรอบๆ ด้วยความประหลาดใจ

“มิได้...เจ้าข้า เมืองของเจ้าย่าหลวงแมนสรวง” เธอรับรู้ทันทีว่า ยายมดเฒ่าต้องมีเจ้านายเหนือหัว

“เพิ่นภาวนารอพระนางจากแดนไกลโพ้น ...จักมาช่วยลบอาถรรพ์ของธิดาข้าทำได้”

ลักษณะดีก้าวตามยายเฒ่าเข้าไปภายในถ้ำด้านใน แปลกมากผนังถ้ำเต็มไปด้วยหินงอกหินย้อยที่เรืองแสงออกมาระยิบระยับสุดลูกตา

เธอเห็นยายเฒ่าหยุดอยู่หน้าปากทางเข้าถ้ำด้านใน เธอชะโงกหน้าเข้าไปเห็นเป็นห้องโถงโล่งสว่างตา มีลานซึ่งทำเป็นที่รับรองแขกที่มาเยือน... ลึกเข้าไปเป็นห้องชั้นในอีกห้องหนึ่ง มีแสงระยิบระยับสว่างทั่วบริเวณ

เสียงหนึ่งดังกังวานขึ้นเป็นเสียงที่มีอำนาจลึกลับ จนเธอขนลุกชูชันที่ รวากับว่าเธอได้เจอผู้วิเศษบนสวรรค์

“เจ้ามาแล้วฤา ลักษณะดี ... ข้ารอเจ้านานหลายเพ็ญละนะ” หลังจากเสียงดังก้องออกมาก่อน หญิงสูงวัยอายุน่าจะไม่ต่างจากยายเฒ่า อยู่ในชุดเครื่องทรงงดงามราวเจ้านางทางเหนือ นางก้าวออกมาอย่างช้าๆ ลักษณะของผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ แม้รัศมีออกมาทั่วทั้งถ้ำ ทำให้เธอต้องลดตัวหมอบหน้าลงกับพื้นและก้มกราบนางทันที

“มา...มา เจ้าคือลูกข้าหลายภพ แต่เพลานี้เจ้ามาจากภพหน้าอันไกลโพ้น ข้ารอเจ้ามาช่วยผัวเจ้า”

“ข้าขอเรียกเจ้าแม่...นะ ข้ายังมีได้มีผัวในภพที่ข้าจากมา จะให้ข้าช่วยพระลอเยี่ยงไร”

“ป่าต้องหวน ... ข้าจักแปลงร่างเป็นเจ้า ผิดว่าท้าวเธอใครกำหนด”

“เจ้าแม่จักร่วมสังวาสแทนข้าดอกกริ”

“บ่า!!!!... ข้าจ้กให้พระองค์หลับไป เจ้ามิได้พึงใจดอกฤา” เจ้าย่าหลวงแมนสรวงยิ้มให้เธออย่างรู้ทัน

“ยามนี้จวบจนอาทิตย์อัสดง เจ้าอยู่ร่ายคาถากับข้า ต้องดำดินได้เหยียงยายแถมานี้” เจ้าย่าหลวงกำชับให้เธอรีบเร่ง ทั้งวันนั่งบริกรรมคาถานี้อย่างเดียว

“เจ้าแม่... ข้าจ้กเรียกขานยายแถม่าว่า...อันใด” เธอสงสัยว่านางมีชื่อหรือเปล่า

“ยายมด... มดี่”

“ฮะ...!!!”